

Europejski Rzecznik
Praw Obywatelskich

*Tłumaczenie tej strony zostało wygenerowane za pomocą tłumaczenia maszynowego [Link].
Tłumaczenia maszynowe mogą zawierać błędy potencjalnie zmniejszające zrozumiałość i
dokładność; Rzecznik Praw Obywatelskich nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek
rozbieżności. Aby uzyskać najbardziej wiarygodne informacje i pewność prawną, należy
zapoznać się z następującymi informacjami wersja źródłowa na angielski, do której odnośnik
znajduje się powyżej. Więcej informacji można znaleźć w naszej [polityce językowej i
tłumaczeniowej](#) [Link].*

Decyzji w sprawie 3513/2005/MF - Niewykonanie decyzji w sprawach pracowniczych przyjętej przez grupę parlamentarną

Decyzja

Sprawa 3513/2005/MF - Otwarta 02/12/2005 - Decyzja z 25/07/2007

Skarżący był zatrudniony jako pracownik czasowy w jednej z grup politycznych Parlamentu. W dniu 31 marca 2005 r. organ właściwy do zawierania umów o pracę tej grupy ustalił, że miejscem pochodzenia skarżącego są Ateny. Decyzję tę przekazano Dyrekcji Generalnej ds. Kadr w Parlamencie („DG ds. Kadr”) w celu wprowadzenia jej w życie, która uznała, że ona sama zajmuje się kwestiami ustalania miejsca zatrudnienia i pochodzenia oraz że skarżący nie dostarczył wszystkich niezbędnych dokumentów w tym celu. W dniu 4 kwietnia 2005 r. DG ds. Kadr przyjęła decyzję wskazującą Brukselę jako miejsce pochodzenia i zatrudnienia skarżącego. Skarżący wniósł wewnętrzne odwołanie od tej decyzji. W odpowiedzi na to odwołanie Sekretariat Generalny Parlamentu poinformował skarżącego, że zdecydował unieważnić decyzję DG ds. Kadr z dnia 4 kwietnia 2005 r.

W skardze do Rzecznika skarżący zarzucał, że Parlament nie wykonał decyzji organu właściwego do zawierania umów o pracę z dnia 31 marca 2005 r. i w ten sposób pogwałcił prawa i przywileje danej grupy politycznej.

W swojej opinii Parlament stwierdził, że sprawę reguluje przepis art. 4 decyzji Biura Parlamentu z dnia 3 maja 2004 r. (zwanej „decyzją”). Według Parlamentu z tego przepisu wynika, że w przypadku pracowników czasowych takich jak skarżący prawa przyznane organowi właściwemu do zawierania umów o pracę mają być wykonywane przez organ powołany przez każdą grupę polityczną. Parlament przedstawił kilka argumentów na poparcie swojej opinii, że jego służby są mimo wszystko właściwe do działania w przypadku decyzji dotyczących indywidualnych uprawnień odnośnego personelu czasowego. W związku z tym Parlament odniósł się w szczególności do swojej praktyki w tej dziedzinie, konieczności zapewnienia właściwego

administrowania oraz konieczności zachowania pewności prawnej oraz równego traktowania.

Rzecznik uznał, że zgodnie z art. 4 decyzji właściwym organem do ustalenia miejsca pochodzenia skarżącego rzeczywiście jest organ właściwy do zawierania umów o pracę powołany przez daną grupę polityczną. Zgodził się, że podejście zaproponowane przez Parlament rzeczywiście będzie sprzyjać zapewnieniu właściwego administrowania i zachowaniu pewności prawnej i równego traktowania. Rzecznik uznał jednak, że podejście Parlamentu nie miało podstawy prawnej i nie było zgodne z przepisami, które Parlament sam ustanowił. Uważał też, że Parlament nie ustalił, że działanie jego służb było konieczne, aby osiągnąć cele, do których Parlament się odnosił.

W związku z powyższym Rzecznik doszedł do wniosku, że pierwotne nieuwzględnienie przez Parlament decyzji organu właściwego do zawierania umów o pracę z dnia 31 marca 2005 r. było niezgodne z jego własnymi regułami i stanowiło pogwałcenie praw i przywilejów grup politycznych w zakresie zarządzania pracownikami tych grup. Jednak zważywszy, że decyzja DG ds. Kadr z dnia 4 kwietnia 2005 r. została następnie unieważniona przez Sekretariat Generalny Parlamentu, Rzecznik uznał, że widocznie nie ma podstaw do dalszego dochodzenia w sprawie skargi. W związku z tym Rzecznik zamknął sprawę, ale wystosował kolejną uwagę, w której podkreślił, że byłoby stosowne, gdyby Parlament rozważył zmianę swoich zasad tak, aby zapewnić ich przestrzeganie w praktyce.

Strasburg, 25 lipca 2007 r.

Szanowny Panie,

W dniu 11 listopada 2005 r. złożyła Pan skargę do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich przeciwko Parlamentowi Europejskiemu dotyczącą ustalenia miejsca pochodzenia. Zwrócił się Pan o pilne rozpatrzenie skargi.

W dniu 12 grudnia 2005 r. przekazałem skargę przewodniczącemu Parlamentu. Mając na uwadze Pański wniosek, zwróciłem się do Parlamentu o przedstawienie opinii najpóźniej do dnia 28 lutego 2006 r.

W dniu 21 grudnia 2005 r. przesłał Pan dalsze dokumenty dotyczące Pana skargi.

Pocztą elektroniczną w dniach 9, 10, 25 i 26 stycznia 2006 r. przesłał mi Pan kopię dalszej korespondencji, którą wymienił Pan z Parlamentem w sprawie przedmiotu skargi.

W dniu 23 lutego 2006 r. Parlament zwrócił się o przedłużenie terminu wydania opinii.

W dniach 27 i 28 lutego 2006 r. przesłał Pan dalsze dokumenty dotyczące Pana skargi.

Pismem z dnia 3 marca 2006 r. uwzględniłem wniosek Parlamentu o przedłużenie terminu wydania opinii do dnia 24 marca 2006 r. Został Pan o tym poinformowany pismem z tego samego dnia.

Pocztą elektroniczną w dniach 6, 7, 13 i 15 marca 2006 r. przesłał mi Pan kopię dalszej korespondencji, którą wymieniał Pan z Parlamentem w sprawie przedmiotu skargi.

W dniu 15 marca 2006 r. Parlament przesłał mi kopię e-maila, który skierował do Pana tego dnia. W niniejszym e-mailu Parlament poinformował Pana, że projekt decyzji został przygotowany i przekazany do podpisania przez organ upoważniony do zawierania umów o pracę grupy określającej miejsce rekrutacji jako Ateny.

W dniach 31 marca 2006 r. i 6 kwietnia 2006 r. przesłał Pan dalszą korespondencję dotyczącą Pani skargi.

Parlament przesłał swoją opinię w dniu 7 kwietnia 2006 r. W dniu 12 kwietnia 2006 r. przekazałem je Panu z zaproszeniem do przedstawienia uwag. W swoim piśmie odpowiedziałem również na kilka pytań zawartych w Pańskich pismach z dnia 31 marca 2006 r. i 6 kwietnia 2006 r. W wyznaczonym w tym celu terminie nie otrzymaliście żadnych uwag.

Pocztą elektroniczną z dnia 25 kwietnia 2006 r., 11, 18, 23, 25, 29, 30 maja 2006 r., 13, 19, 26, 28, 30 czerwca 2006 r., 4, 5, 12, 19, 21, 24 lipca 2006 r., 31 sierpnia, 14 i 20 września 2006 r., a także faksem z dnia 11 maja 2006 r., przesłał mi Pan kopię Pańskiej korespondencji ze służbami Parlamentu dotyczącą wypłaty diet dziennych.

W dniu 4 lipca 2006 r. dyrektor ds. personelu Parlamentu przesłał mi kopię noty skierowanej tego dnia do wiceprzewodniczącego grupy w sprawie ustalenia indywidualnych uprawnień.

E-mailami z dnia 4, 5, 12, 19, 21, 24 lipca 2006 r., 31 sierpnia, 1, 14 i 20 września 2006 r. przesłał mi Pan korespondencję ze służbami Parlamentu dotyczącą Pana wniosku o zwolnienie z VAT oraz o „podwójne odszkodowanie” z tytułu dodatku na zagospodarowanie.

Piszę teraz, aby poinformować o wynikach zapytań, które zostały przeprowadzone. Przepraszam za opóźnienie w rozpatrywaniu Pana skargi.

SKARGA

Skarga pierwotna

Według skarżącego istotne fakty były, podsumowując, następujące:

Skarżący pracował jako pracownik zatrudniony na czas określony w grupie politycznej Parlamentu Europejskiego.

Decyzją z dnia 31 marca 2005 r. organ upoważniony do zawierania umów o pracę („AECE”), a mianowicie pan B., poseł do Parlamentu Europejskiego wyznaczony w tym celu przez grupę polityczną, ustalił, że miejscem pochodzenia skarżącego są Ateny i że decyzja ta weszła w życie z mocą wsteczną od dnia 14 lutego 2005 r.

Decyzję tę przekazano do wykonania Działowi ds. Uprawnień Indywidualnych w Dyrekcji

Generalnej ds. Personelu Parlamentu („DG ds. Personelu”), który po rozpatrzeniu sprawy uznał, że (i) ustalenie miejsca zatrudnienia i pochodzenia jest sprawą samą w sobie, oraz (ii) skarżący nie dostarczył wszystkich dokumentów uzupełniających zwykle wymaganych od wszystkich pracowników w celu wykazania lokalizacji ich centrum interesów. W dniu 4 kwietnia 2005 r. kierownik Działu ds. Upwnień Indywidualnych podjął decyzję określającą Brukselę zarówno jako miejsce pochodzenia, jak i rekrutację skarżącego, gdy objął on stanowisko.

W piśmie z dnia 21 kwietnia 2005 r. dyrektor generalny Dyrekcji Generalnej ds. Personelu Parlamentu poinformował sekretarza generalnego grupy politycznej, że OUZU nie jest uprawniony do określania miejsca pochodzenia. Zwrócił ponadto uwagę, że na mocy decyzji Prezydium z dnia 26 października 2004 r. kierownik Działu Upwnień Indywidualnych został wyznaczony na organ powołujący odpowiedzialny za to ustalenie.

W dniu 16 maja 2005 r. skarżący złożył zażalenie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego na odmowę wykonania przez Parlament decyzji wydanej przez OUZU grupy politycznej, ustalającej Ateny jako miejsce pochodzenia.

W dniu 13 czerwca 2005 r. skarżący złożył kolejne zażalenie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego. W skardze tej zakwestionował decyzję przyjętą w dniu 4 kwietnia 2005 r. przez kierownika Działu ds. Praw Indywidualnych ustalającego Brukselę jako miejsce pochodzenia i rekrutację, zgodnie z którą nie kwalifikował się do dodatku zagranicznego, diet dziennych i dodatków na zagospodarowanie. Skarżący zwrócił się o wyjaśnienie podziału uprawnień między grupy polityczne i administrację Parlamentu; rewizji decyzji ustanawiającej jego indywidualne prawa; oraz wypłaty, wraz z odsetkami za zwłokę, dodatków, do których twierdził, że jest uprawniony.

W piśmie z dnia 14 października 2005 r. sekretarz generalny Parlamentu odpowiedział na dwie skargi skarżącego. W swojej odpowiedzi sekretarz generalny odniósł się do decyzji zatytułowanej *„Odstąpienie od uprawnień organu powołującego i organu uprawnionego do zawierania umów o pracę” z dnia 3 maja 2004 r. (1)*. Artykuł 4 tej decyzji stanowi, że organ do zawierania umów o pracę należy do organu wyznaczonego do tego celu przez każdą grupę polityczną. W związku z tym sekretarz generalny postanowił uchylić decyzję z dnia 4 kwietnia 2005 r. ustanawiającą prawa skarżącego w chwili objęcia przez niego obowiązków. Sekretarz generalny uznał jednak ponadto, że skarżący nie dostarczył żadnego z dokumentów uzupełniających niezbędnych do ustalenia przez Parlament jego miejsca zwykłego pobytu. Sekretarz generalny stwierdził, że skarżący nie ma prawa do odsetek za zwłokę.

Skarżący uznał, że przedłożył wszystkie dokumenty niezbędne do wykazania, że jego ośrodkiem zainteresowania i miejscem jego pochodzenia były Ateny. Ponadto decyzją z dnia 31 marca 2005 r. OUZU uznał już, że centrum zainteresowania i miejsce pochodzenia skarżącego znajdują się w Atenach.

W skardze do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich skarżący twierdził, że Parlament nie wdrożył decyzji OUZU z dnia 31 marca 2005 r. ustalającej miejsce pochodzenia skarżącego jako Ateny od dnia 14 lutego 2005 r.

Dodatkowa korespondencja z dnia 31 marca 2006 r.

W dniu 31 marca 2006 r. skarżący przesłał pismo do Rzecznika Praw Obywatelskich, w którym poinformował go, że Parlament przyjął, że jego miejscem zatrudnienia i miejscem jego pochodzenia są Ateny. Skarżący wskazał, że pomimo tego Parlament zwrócił się do niego o przesłanie dodatkowych dokumentów w celu umożliwienia mu określenia dziennych diet i diet na zagospodarowanie. Zdaniem skarżącego przedłożył on już wszystkie istotne dokumenty.

W swoim piśmie skarżący zwrócił się do Rzecznika Praw Obywatelskich o zwrócenie się do Parlamentu o natychmiastowe rozwiązanie kwestii związanej z dietami dziennymi i dietami na zagospodarowanie. Przesłał Rzecznikowi kopie korespondencji ze służbami Parlamentu w sprawie ustalenia jego indywidualnych uprawnień.

Odpowiedź Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 12 kwietnia 2006 r.

W swojej odpowiedzi Rzecznik Praw Obywatelskich poinformował skarżącego, że opinia Parlamentu w sprawie jego pierwotnej skargi dotarła w dniu 7 kwietnia 2006 r. i że ma on możliwość przedstawienia uwag do tej opinii. Rzecznik wskazał, że podejmie decyzję, jaki kolejny krok należy podjąć w sprawie po otrzymaniu tych uwag i na podstawie informacji zawartych w piśmie skarżącego z dnia 31 marca 2006 r. Takie działania mogłyby obejmować na przykład zwrócenie się do Parlamentu o przedstawienie dodatkowej opinii w sprawie wniosku skarżącego o uregulowanie jego diet dziennych i diet na zagospodarowanie.

DOCHODZENIE

Opinia Parlamentu

Opinia Parlamentu w sprawie skargi była podsumowująca:

Skarżący został zatrudniony w dniu 14 lutego 2005 r. jako członek personelu tymczasowego zgodnie z art. 2 lit. c) warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich na czas nieokreślony do pracy jako administrator grupy politycznej Parlamentu Europejskiego.

W sprawie organu powołującego właściwego do ustalania indywidualnych uprawnień pracowników tymczasowych, o których mowa w art. 2 lit. c) WZIP

Parlament stwierdził, że z art. 4 zmienionej decyzji Prezydium z dnia 3 maja 2004 r. jasno wynika, że w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na czas określony, o których mowa w art. 2 lit. c) WZIP, uprawnienia przyznane OUZU powinny być wykonywane przez organ wyznaczony w tym celu przez każdą grupę polityczną. W związku z tym sekretarz generalny Parlamentu słusznie podjął decyzję o uchyleniu decyzji przyjętej w dniu 4 kwietnia 2005 r. przez kierownika Działu ds. Uprawnień Indywidualnych, ustalającej prawa skarżącego w chwili objęcia stanowiska.

Parlament podkreślił jednak, że w interesie równego traktowania wszystkich urzędników i innych pracowników indywidualne uprawnienia pracowników zatrudnionych na podstawie art. 2 lit. c) WZIP były w praktyce zawsze określane przez administrację Parlamentu. W *preambule do powyższej decyzji w sprawie przekazania uprawnień organu powołującego przyjętej przez Prezydium w dniu 29 maja 2002 r.* (2) stwierdzono, że Sekretariat musi być uprawniony do podejmowania „rutynowych” decyzji i decyzji w sprawie praw i obowiązków tych pracowników w celu zapewnienia lepszej administracji, poszanowania pewności prawa i równego traktowania.

Dział ds. Upnień Indywidualnych, który specjalizuje się w tych sprawach, stosuje zatem tę samą procedurę w każdej sprawie i wymaga od każdego nowo przybyłego członka personelu dostarczenia tych samych dokumentów potwierdzających jego osobistą sytuację. Projekty decyzji w sprawie indywidualnych upnień, w tym dotyczących pracowników grup politycznych, są następnie przedkładane do zatwierdzenia Służbie ds. Weryfikacji Ex Ante Działu Koordynacji Budżetowej przed ich wdrożeniem.

Parlament stwierdził ponadto, że zezwalanie grupom politycznym na podejmowanie decyzji w sprawie indywidualnych upnień przysługujących ich pracownikom, bez wymogu posiadania takich samych dokumentów potwierdzających jak wymagane przez administrację, wydaje się sprzeczne z zasadami równego traktowania i pewności prawa. Administracja Parlamentu jest przyzwyczajona do zajmowania się wszystkimi sprawami dotyczącymi urzędników, a zatem jest w stanie określić, które dokumenty mogą być przydatne w świetle szczególnych okoliczności każdego pracownika.

Przy należytym poszanowaniu podziału upnień ustanowionego decyzją z dnia 3 maja 2004 r. Parlament uważa za pożądane, aby właściwe służby DG ds. Personelu gromadziły akta dotyczące indywidualnych upnień i sprawdzały trafność przedłożonych dokumentów. Po tym terminie Parlament może przekazać całą dokumentację danego pracownika OUZU swojej grupy, aby umożliwić mu podjęcie ostatecznej decyzji.

W sprawie skutków decyzji z dnia 31 marca 2005 r., zgodnie z którą miejscem pochodzenia skarżącego były Ateny

Zgodnie z art. 2 ogólnych przepisów wykonawczych do niniejszej decyzji miejsce pochodzenia określa się w momencie powołania urzędnika, biorąc pod uwagę miejsce zatrudnienia lub centrum interesów, to znaczy miejsce, w którym utrzymuje on więzi rodzinne, więzi majątkowe lub interesy w sferze życia publicznego.

W związku z tym skarżący przedłożył zaświadczenie dotyczące nieruchomości, które posiada w mieście R. w Grecji. Złożył również zaświadczenie wydane przez gminę H. w Grecji, wskazując, że on i jego żona skorzystali z przysługujących im praw wyborczych w tej gminie oraz że przebywali na stałe w tej samej gminie w domu teściowej skarżącego. Skarżący złożył również zaświadczenie o stanie cywilnym. Parlament stwierdził, że w świetle wszystkich tych dokumentów decyzja, że miejscem pochodzenia skarżącego były Ateny, wydaje się całkowicie uzasadniona.

Następnie Parlament zajął się miejscem rekrutacji skarżącego, a tym samym jego uprawnieniem do dodatku zagranicznego, diet dziennych i dodatków na zagospodarowanie. Parlament stwierdził, że decyzja, zgodnie z którą miejscem pochodzenia skarżącego były Ateny, nie miała wpływu na przyznawanie diet dziennych i diet na zagospodarowanie.

W odniesieniu do sprawy skarżącego, zgodnie z art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego i wykładnią tego przepisu przez sądy wspólnotowe, Parlament musiał rozważyć sytuację skarżącego w ciągu pięciu lat, które upłynęły sześć miesięcy przed objęciem przez niego stanowiska. Na podstawie tej zasady Parlament obliczył odpowiedni pięcioletni okres od dnia 14 sierpnia 1999 r. do dnia 14 sierpnia 2004 r. Parlament stwierdził, że słusznie uznał, iż

dokumenty dotyczące miejsca pracy skarżącego nie są rozstrzygające i nie pozwalają wykluczyć możliwości jego zamieszkania w Brukseli.

Jeśli chodzi o dowody dotyczące jego zwykłego miejsca zamieszkania, skarżący nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających jego miejsce zamieszkania w Brukseli od czasu jego przybycia do Belgii. Nie przedstawił również dzierżawy ani innych faktur związanych z utrzymaniem mieszkania w Brukseli ani w Atenach. W związku z tym Parlament mógł uznać akta skarżącego za niekompletne i uznać, że w świetle przedłożonych dokumentów nie było możliwe przyznanie mu dodatku zagranicznego. To samo rozumowanie stosowane w odniesieniu do diet dziennych przewidzianych w załączniku VII, art. 10 i dodatku na zagospodarowanie, o którym mowa w art. 5 załącznika VII.

Sekretarz generalny Parlamentu określił również dokumenty wymagane do ustalenia indywidualnych uprawnień skarżącego. W tym względzie skarżący musiał dostarczyć zaświadczenie o zamieszkania wydane przez gminę, w której zamieszkiwał w Belgii, wraz z rejestrem miejsc, w których zamieszkiwał od czasu wjazdu do Belgii, a także umową o pracę z żoną.

Parlament stwierdził, że skarżący ostatecznie dostarczył wymagane dokumenty. Parlament otrzymał zaświadczenie o pobycie w styczniu 2006 r. i przygotował projekt decyzji dla OUZU swojej grupy politycznej, ustalającej jego miejsce zatrudnienia jako Ateny.

Uwagi skarżącego

W wyznaczonym w tym celu terminie od skarżącego nie otrzymano żadnych uwag.

Skarżący nadal jednak przysyłał Rzecznikowi kopie korespondencji z służbami Parlamentu w sprawie ustalenia jego indywidualnych uprawnień.

DECYZJA

1 Właściwe fakty i zakres dochodzenia Rzecznika Praw Obywatelskich

1.1 Skarżący pracował jako pracownik zatrudniony na czas określony w grupie politycznej Parlamentu Europejskiego. Decyzją z dnia 31 marca 2005 r. organ upoważniony do zawierania umów o pracę („AECE”), a mianowicie pan B., poseł do Parlamentu Europejskiego, wyznaczony w tym celu przez grupę polityczną, ustalił, że miejscem pochodzenia skarżącego są Ateny. Decyzja ta weszła w życie z mocą wsteczną od dnia 14 lutego 2005 r. Ponadto decyzję tę przekazano do wykonania Działowi ds. Uprawnień Indywidualnych Dyrekcji Generalnej ds. Personelu Parlamentu („DG ds. Personelu”), który po rozpatrzeniu sprawy uznał, że (i) ustalenie miejsca zatrudnienia i pochodzenia należy do samego siebie, a (ii) skarżący nie dostarczył wszystkich dokumentów potwierdzających zwykle wymaganych od wszystkich pracowników w celu wykazania lokalizacji ich centrum interesów. W dniu 4 kwietnia 2005 r. kierownik Działu ds. Uprawnień Indywidualnych podjął decyzję określającą Brukselę zarówno jako miejsce pochodzenia, jak i rekrutację skarżącego, gdy objął on stanowisko. W piśmie z dnia 21 kwietnia 2005 r. dyrektor generalny DG ds. Personelu poinformował sekretarza generalnego grupy politycznej, że OUZU nie jest uprawniony do określenia miejsca pochodzenia skarżącego. Wskazał ponadto, że zgodnie z decyzją Prezydium Parlamentu z dnia 26 października 2004 r.

kierownik Działu Upnień Indywidualnych został wyznaczony na organ powołujący odpowiedzialny za to ustalenie. W dniu 16 maja 2005 r. skarżący złożył zażalenie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego na odmowę wykonania przez Parlament decyzji wydanej przez OUZU grupy politycznej, ustalającej Ateny jako miejsce pochodzenia. W dniu 13 czerwca 2005 r. skarżący złożył kolejne zażalenie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego. W tym kolejnym skarżącym skarżący zakwestionował decyzję przyjętą w dniu 4 kwietnia 2005 r. przez kierownika Działu ds. Praw Indywidualnych ustalającego Brukselę jako jego miejsce pochodzenia i rekrutację, zgodnie z którą nie kwalifikował się do dodatku zagranicznego, diet dziennych i dodatków na zagospodarowanie. Skarżący zwrócił się o wyjaśnienie podziału uprawnień między grupy polityczne i administrację Parlamentu; rewizji decyzji ustanawiającej jego indywidualne prawa; oraz wypłat, wraz z odsetkami za zwłokę, dodatków, do których twierdził, że jest uprawniony.

W dniu 14 października 2005 r. sekretarz generalny Parlamentu odpowiedział na dwie skargi skarżącego. Sekretarz generalny postanowił uchylić decyzję z dnia 4 kwietnia 2005 r. Sekretarz generalny uznał jednak również, że skarżący nie dostarczył żadnego z dokumentów uzupełniających niezbędnych do ustalenia przez Parlament jego miejsca zwykłego pobytu i że nie jest on uprawniony do odsetek za zwłokę.

1.2 W skardze do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich skarżący twierdził, że Parlament nie wdrożył decyzji OUZU z dnia 31 marca 2005 r. ustalającej jego miejsce pochodzenia jako Ateny od dnia 14 lutego 2005 r. Rzecznik przekazał skargę Parlamentowi do zaopiniowania.

1.3 W dniu 31 marca 2006 r. skarżący skierował pismo do Rzecznika Praw Obywatelskich, w którym poinformował go, że Parlament przyjął, że Ateny są zarówno miejscem zatrudnienia, jak i miejscem jego pochodzenia. Skarżący wskazał, że pomimo tego Parlament zwrócił się do niego o przesłanie dodatkowych dokumentów w celu określenia odpowiednich diet dziennych i diet na zagospodarowanie. Zdaniem skarżącego przedłożył on już wszystkie istotne dokumenty. W swoim piśmie skarżący zwrócił się do Rzecznika Praw Obywatelskich o zwrócenie się do Parlamentu o natychmiastowe rozwiązanie kwestii związanych z dietami dziennymi i dietami na zagospodarowanie.

1.4 Rzecznik uznał, że wniosek skarżącego dotyczył nowych kwestii, które początkowo nie zostały przedstawione w jego skardze. W odpowiedzi z dnia 12 kwietnia 2006 r. Rzecznik zwrócił się zatem do skarżącego o przedstawienie uwag do opinii Parlamentu. Rzecznik Praw Obywatelskich poinformował skarżącego, że zdecyduje, jakie dalsze kroki należy podjąć w tej sprawie po otrzymaniu uwag Parlamentu i na podstawie informacji zawartych w piśmie skarżącego z dnia 31 marca 2006 r. Skarżący nie przedstawił żadnych uwag do opinii Parlamentu. W dalszym ciągu przysyłał jednak Rzecznikowi kopie korespondencji z Parlamentem w sprawie ustalenia jego indywidualnych uprawnień.

1.5 Rzecznik zauważa, że z pisma z dnia 4 lipca 2006 r. skierowanego przez DG ds. Personelu do wiceprzewodniczącego grupy politycznej wynika, że Parlament postanowił przyznać skarżącemu dietę dzienną. Ponadto z wiadomości e-mail wysłanej przez Parlament do

skarżącego w dniu 31 sierpnia 2006 r. wynika, że podjął on decyzję o wypłaceniu skarżącemu dodatku na zagospodarowanie. Rzecznik zauważa również, że z przedłożonej mu korespondencji wynika, iż skarżący złożył wniosek o zwolnienie z VAT.

1.6 Przed omówieniem istoty sprawy Rzecznik uważa za konieczne ustalenie zakresu zarzutu skarżącego. Na podstawie skargi Rzecznik uważa, że skarżący uważa, że działając tak samo, Parlament naruszył uprawnienia i prerogatywy grup politycznych w odniesieniu do zarządzania własnym personelem. Nie można jednak wykluczyć, że skarżący uznał również, że po podjęciu decyzji w sprawie miejsca pochodzenia przez OUZU Parlament powinien być przyznać mu dodatek zagraniczny, dzienny pobyt i dodatki na instalację, bez konieczności przeprowadzania dalszych kontroli. W związku z tym Rzecznik zbada oba aspekty zarzutu skarżącego.

1.7 Rzecznik zauważa jednak, że korespondencja skarżącego z Parlamentem dotyczy również kwestii, która nie została poruszona w skardze lub w piśmie skarżącego do Rzecznika z dnia 31 marca 2006 r., to jest jego uprawnieniu do zwolnienia z VAT. Kwestia ta nie zostanie zatem rozpatrzona w niniejszej decyzji.

2 Zarzucane przez Parlament niewdrożenie decyzji OUZU z dnia 31 marca 2005 r. ustalającej miejsce pochodzenia skarżącego jako Ateny

2.1 W skardze skarżący twierdził, że Parlament nie wdrożył decyzji OUZU z dnia 31 marca 2005 r. ustalającej jego miejsce pochodzenia jako Ateny od dnia 14 lutego 2005 r.

2.2 W swojej opinii Parlament odniósł się do art. 4 zmienionej decyzji Prezydium z dnia 3 maja 2004 r. (3) . Parlament stwierdził, że z art. 4 jasno wynika, że w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na czas określony, o których mowa w art. 2 lit. c) warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich („WZW”), uprawnienia przyznane OUZU powinny być wykonywane przez organ wyznaczony w tym celu przez każdą grupę polityczną. W związku z tym sekretarz generalny Parlamentu słusznie podjął decyzję o uchyleniu decyzji przyjętej w dniu 4 kwietnia 2005 r. przez kierownika Działu ds. Uprawnień Indywidualnych, który ustanowił Brukselę jako miejsce pochodzenia i miejsce rekrutacji skarżącego. Należy jednak podkreślić, że w interesie równego traktowania wszystkich urzędników i innych pracowników indywidualne uprawnienia pracowników zatrudnionych na podstawie art. 2 lit. c) WZIP były w praktyce zawsze określane przez administrację Parlamentu. W preambule decyzji w sprawie przekazania uprawnień organu powołującego przyjętej przez Prezydium w dniu 29 maja 2002 r. (4) stwierdzono, że Sekretariat musi być uprawniony do podejmowania rutynowych decyzji i decyzji w sprawie praw i obowiązków tych pracowników w celu zapewnienia lepszej administracji, poszanowania pewności prawa i równego traktowania. Parlament stwierdził ponadto, że wydaje się sprzeczne z zasadami równego traktowania i pewności prawa, że grupy polityczne powinny mieć możliwość podejmowania decyzji w sprawie indywidualnych uprawnień swoich pracowników bez wymogu posiadania tych samych dokumentów potwierdzających co administracja. Administracja Parlamentu jest przyzwyczajona do zajmowania się wszystkimi sprawami dotyczącymi urzędników, a zatem jest w stanie określić, które dokumenty mogą być przydatne w świetle szczególnych okoliczności każdego pracownika. W odniesieniu do skutków decyzji z dnia 31 marca 2005 r. Parlament stwierdził, że decyzja, zgodnie z którą miejscem pochodzenia skarżącego były Ateny, wydaje się całkowicie uzasadniona. Jeśli chodzi o miejsce zatrudnienia skarżącego, a tym samym jego prawo do pobytu zagranicznego, diet dziennych i

dodatków na zagospodarowanie, Parlament stwierdził, że jest uprawniony do uznania akt skarżącego za niekompletny. Parlament stwierdził również, że słusznie uznał, że w świetle dokumentów przedstawionych przez skarżącego nie jest możliwe przyznanie mu tych dodatków. Sekretarz generalny Parlamentu określił również dokumenty wymagane do ustalenia indywidualnych uprawnień skarżącego. W tym względzie skarżący musiał dostarczyć zaświadczenie o zamieszkania wydane przez gminę, w której zamieszkiwał w Belgii, wraz z rejestrem miejsc, w których zamieszkiwał od czasu wjazdu do Belgii, a także umową o pracę z żoną. Parlament stwierdził, że skarżący w międzyczasie dostarczył te dokumenty. W styczniu 2006 r. Parlament otrzymał zaświadczenie o jego pobycie, a projekt decyzji dla OUZU jego grupy politycznej, określający jego miejsce zatrudnienia jako Ateny.

2.4 W wyznaczonym w tym celu terminie od skarżącego nie otrzymano żadnych uwag. Skarżący nadal jednak przysyłał Rzecznikowi kopie swojej korespondencji ze służbami Parlamentu w sprawie ustalenia jego indywidualnych uprawnień.

2.5 Rzecznik Praw Obywatelskich zauważa, że zgodnie z art. 2 lit. c) warunków zatrudnienia „*personel tymczasowy*” oznacza: (...)C) *pracownicy, inni niż urzędnicy Wspólnot, zaangażowani w pomoc (...) jednej z grup politycznych w Parlamencie Europejskim (...).*”

Rzecznik zauważa ponadto, że art. 4 decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 3 maja 2004 r. stanowi, co następuje:

„uprawnienia przyznane OUZU na mocy warunków zatrudnienia w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na czas określony, o których mowa w art. 2 lit. c) warunków zatrudnienia, są wykonywane przez organ wyznaczony przez każdą grupę polityczną lub, w przypadku gdy grupa polityczna nie podjęła w tym zakresie wyrażnej decyzji, przewodniczący danej grupy (...).”

2.6 Rzecznik uważa, że z powyższego wynika, że w przypadku skarżącego właściwym organem do ustalenia miejsca jego pochodzenia był OUZU, który został wyznaczony w tym celu przez odpowiednią grupę polityczną, a mianowicie pana B.

2.7 Rzecznik zauważa, że w swojej opinii Parlament przedstawił szereg uwag, aby poprzeć swoje stanowisko, zgodnie z którym właściwe departamenty jego DG ds. Personelu powinny sprawdzić istotne fakty w każdym indywidualnym przypadku przed podjęciem decyzji przez OUZU grupy politycznej. W szczególności Parlament odniósł się do potrzeby zapewnienia lepszej administracji, poszanowania pewności prawa i równego traktowania. Rzecznik zgadza się, że podejście zaproponowane przez Parlament rzeczywiście miałoby sens. Biorąc pod uwagę bogate doświadczenie w sprawach pracowniczych, DG ds. Personelu Parlamentu rzeczywiście wydaje się być w stanie przeprowadzić niezbędne kontrole. Należy ponadto zauważyć, że Parlament jest odpowiedzialny za wykorzystanie przydzielonych mu środków finansowych, w tym środków, które są wykorzystywane na potrzeby grup politycznych, i że w związku z tym uzasadnione byłoby utrzymanie przez Parlament pewnej kontroli w odniesieniu do decyzji w sprawach pracowniczych, które mają skutki finansowe. Rzecznik uważa ponadto, że weryfikacja ex ante dotycząca osobistych uprawnień wszystkich pracowników przez służby Parlamentu przed przyjęciem takich decyzji w sprawach pracowniczych przez OUZU

odpowiedniej grupy politycznej byłaby w interesie zagwarantowania poszanowania zasad równego traktowania i pewności prawa.

2.8 Należy jednak zbadać, czy istnieje wystarczająca podstawa prawna do weryfikacji przez Parlament istotnych faktów w każdym indywidualnym przypadku przed podjęciem decyzji przez OUZU grupy politycznej. Rzecznik zauważa, że Parlament nie zaprzecza, iż decyzja dotycząca miejsca pochodzenia skarżącego miała zostać podjęta przez OUZU odpowiedniej grupy politycznej zgodnie z warunkami jego decyzji z dnia 3 maja 2004 r. Wydaje się, że Parlament powołuje się na cztery argumenty na poparcie swojego poglądu, że mimo to działał prawidłowo. *Po pierwsze*, Parlament odnosi się do tego, co wydaje się być jego praktyką w danej dziedzinie. Zdaniem Parlamentu jego służby zawsze określały indywidualne uprawnienia pracowników zatrudnionych na czas określony na podstawie art. 2 lit. c) warunków zatrudnienia innych pracowników. Rzecznik zauważa jednak, że decyzja z dnia 3 maja 2004 r. nie zawiera żadnych przepisów, które zobowiązywałyby OUZU odpowiedniej grupy politycznej do przekazania sprawy służbom Parlamentu przed podjęciem decyzji w sprawie miejsca pochodzenia takiego pracownika. W tych okolicznościach Rzecznik nie jest w stanie zrozumieć, w jaki sposób Parlament mógł oprzeć się na takiej praktyce, aby odmówić przyjęcia decyzji OUZU z dnia 31 marca 2005 r. *Po drugie*, Parlament uważa, że pożądane byłoby, aby jego służby przeprowadziły weryfikację *ex ante* dotyczącą osobistych uprawnień wszystkich pracowników. Rzecznik zgadza się z tym poglądem. Rzecznik nie jest jednak w stanie zrozumieć, w jaki sposób argument przedstawiony przez Parlament mógł upoważnić go do pominięcia decyzji przyjętej przez OUZU w dniu 31 marca 2005 r. *Po trzecie*, Parlament podnosi, że preambuła decyzji w sprawie przekazania uprawnień organu powołującego przyjęta przez Prezydium w dniu 29 maja 2002 r. przewidywała, że służby Parlamentu powinny być uprawnione do podejmowania „rutynowych” decyzji i decyzji w sprawach pracowniczych. Rzecznik Praw Obywatelskich nie jest w stanie zweryfikować tego argumentu, ponieważ nie przedłożono mu kopii tej decyzji. W każdym razie Rzecznik Praw Obywatelskich zauważa, że art. 13 decyzji Prezydium z dnia 3 maja 2004 r. stanowi, że decyzja ta „odwołuje i zastępuje” decyzję z dnia 29 maja 2002 r. Rzecznik uważa zatem, że Parlament nie może powoływać się na treść decyzji z dnia 29 maja 2002 r. w niniejszej sprawie. *Po czwarte*, Parlament twierdzi, że jego podejście zapewnia poszanowanie zasad równego traktowania i pewności prawa. Zdaniem Rzecznika argument ten byłby przekonujący, gdyby ustalono, że zasady te mogą być zagwarantowane tylko wtedy, gdy służby Parlamentu będą mogły interweniować przed wydaniem przez OUZU decyzji takiej jak rozpatrywana w niniejszej sprawie. Wydaje się oczywiste, że służby Parlamentu mają ogromne doświadczenie w zajmowaniu się kwestiami związanymi z osobistymi uprawnieniami pracowników Parlamentu. Jak wspomniano powyżej, wskazane byłoby zatem zbadanie, w odniesieniu do każdego członka personelu, czy istnieje prawo do pewnego dodatku. Rzecznik uważa jednak, że Parlament nie wykazał, iż interwencja jego służb jest niezbędna do osiągnięcia celów, do których Parlament się odniósł. Potwierdza to fakt, że Parlament ostatecznie zaakceptował słuszność decyzji OUZU z dnia 31 marca 2005 r. dotyczącej skarżącego.

Parlament ma oczywiście swobodę zmiany przepisów, które przyjął w danej dziedzinie. Rzecznik uważa jednak, że dopóki taka zmiana nie zostanie dokonana, i wobec braku przekonujących argumentów sugerujących inaczej, Parlament musi przestrzegać przepisów,

które sam przyjął.

2.9 Rzecznik uważa zatem, że początkowe pominięcie przez Parlament decyzji przyjętej przez OUZU w dniu 31 marca 2005 r. nie było zgodne z własnymi przepisami Parlamentu i stanowiło naruszenie uprawnień i prerogatyw grup politycznych w zakresie zarządzania własnymi pracownikami. Biorąc jednak pod uwagę, że w dniu 14 października 2005 r. sekretarz generalny Parlamentu uchylił decyzję kierownika Działu ds. Uprawnień Indywidualnych z dnia 4 kwietnia 2005 r., Rzecznik uważa, że nie ma podstaw do dalszych dochodzeń w sprawie tego aspektu zarzutu skarżącego. Niemniej jednak przydatne wydaje się przedstawienie dodatkowej uwagi w tym kontekście.

2.10 Stanowisko przyjęte przez Parlament musiałoby zostać uznane za wyrażnie poprawne, gdyby zarzut skarżącego był rozumiany w ten sposób, że Parlament powinien był przyznać mu dodatek zagraniczny, dietę dzienną i dodatki na instalację bez przeprowadzania dalszych kontroli po przyjęciu przez OUZU decyzji z dnia 31 marca 2005 r. Jak wyjaśnił sekretarz generalny w piśmie z dnia 14 października 2005 r. i jak Parlament powtórzył w swojej opinii w sprawie niniejszej skargi, decyzja OUZU, zgodnie z którą miejscem pochodzenia skarżącego były Ateny, nie była wystarczająca do wykazania, że skarżący miał prawo do tych dodatków. Uprawnienie to istniało tylko wtedy, gdy spełnione zostały wszystkie istotne warunki określone w regulaminie pracowniczym. Decyzja Parlamentu w tej sprawie jest zatem wyrażnie poprawna.

2.11 Z dalszej korespondencji wynika, że Parlament w międzyczasie podjął decyzję w sprawie wniosków skarżącego o przyznanie wspomnianych dodatków. Jeżeli skarżący jest niezadowolony z jakiegokolwiek decyzji Parlamentu, może on oczywiście złożyć nową skargę do Rzecznika Praw Obywatelskich po wyczerpaniu wewnętrznych środków odwoławczych.

3 Wnioski

Na podstawie dochodzeń Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie tej skargi wydaje się, że nie ma podstaw do dalszych dochodzeń. W związku z tym Rzecznik Praw Obywatelskich zamyka sprawę.

Przewodniczący Parlamentu zostanie również poinformowany o tej decyzji.

DODATKOWA UWAGA

Rzecznik zauważa, że decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 3 maja 2004 r. przewiduje podział uprawnień między OUZU a Sekretariat Parlamentu. Zgodnie z tymi zasadami, w przypadku pracowników zatrudnionych na czas określony, o których mowa w art. 2 lit. c) warunków zatrudnienia innych pracowników, uprawnienia przyznane OUZU w ramach WZIP są wykonywane przez organ wyznaczony w tym celu przez każdą grupę polityczną.

Rzecznik zauważa jednak, że z opinii Parlamentu wynika, iż w praktyce służby Parlamentu interweniują w celu ustalenia, które dokumenty należy przedłożyć w świetle szczególnych okoliczności każdego pracownika, oraz sprawdzenia ich ważności przed przyjęciem ostatecznej decyzji przez OUZU odpowiedniej grupy politycznej.

Ta interwencja jest z pewnością korzystna. Rzecznik Praw Obywatelskich jest jednak zdania, że najbardziej przydatne byłoby rozważenie przez Parlament zmiany obowiązujących przepisów w celu należytego uwzględnienia tej praktyki.

Z poważaniem,

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

- (1) Decyzja zmieniona decyzją Prezydium z dnia 26 października 2004 r.
- (2) Nie przedstawiono żadnych dalszych informacji w odniesieniu do tej decyzji.
- (3) Decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego zatytułowana *„Odstąpienie uprawnień organu powołującego i organu uprawnionego do zawierania umów o pracę (AECE)”*.
- (4) Nie przedstawiono żadnych dalszych informacji w odniesieniu do tej decyzji.